

Sygn. akt II CNP 53/17

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 lutego 2018 r.

skargi D. P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 sierpnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...]

wydanego w sprawie z powództwa D. P.

przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W przedmiocie przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości podkreśla się, że szczególne funkcje wypełniane w państwie przez sądy oraz zasada pewności prawa powodują, że państwo może ponieść odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym tylko wtedy, gdy sąd naruszył prawo w sposób oczywisty, w przypadku bowiem wykonywania władzy dyskrejonalnej niezbędny jest pewien margines błędu, którego popełnienie nie może rodzić odpowiedzialności odszkodowawczej państwa (orzeczenie z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01, Gerhard Kobler v. Austria).

Wywód prawny przedstawiony w skardze D. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 sierpnia 2015 r. nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrejonalności) albo że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Skarga została oparta m.in. na zarzucie naruszenia art. 232 i 233 k.p.c. Pierwszy z powołanych przepisów dotyczy obowiązku wskazywania dowodów przez stronę i zezwala na dopuszczenie przez sąd z urzędu dowodów nie wskazanych przez stronę. Przepis art. 232 k.p.c. w zdaniu pierwszym adresowany jest nie do sądu, a do stron procesu, natomiast w zdaniu drugim zawiera on normę kompetencyjną dla sądu pierwszej instancji. Autor skargi nie sprecyzował w jakim zakresie doszło do naruszenia tego przepisu. Należało ponadto zauważyć, że rozpoznawana skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może podważać orzeczenie sądu drugiej instancji oraz, w ograniczonym zakresie, sposób prowadzenia postępowania przed tym sądem. W postępowaniu przed sądem drugiej instancji art. 232 k.p.c. jest stosowany jedynie odpowiednio. Dlatego zarzut naruszenia tego przepisu powinien zostać połączony ze wskazaniem odpowiedniego przepisu o postępowaniu apelacyjnym (art. 391 § 1 k.p.c.), na podstawie którego przepisy te mogą być odpowiednio stosowane w postępowaniu drugoinstancyjnym, czego skarżący jednak nie uczynił.

Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jest związany podstawami skargi (art. 424¹⁰ k.p.c.). Z kolei podniesiony w skardze art. 233 k.p.c. bezpośrednio dotyczy oceny dowodów. W myśl art. 424⁴ k.p.c. podstawą skargi nie mogą stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oznacza to, że błędne ustalenie faktyczne nie może być przedmiotem badania w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Odnosząc powyższe uwagi do wyводу zawartego w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem, należało stwierdzić, że skarga zawierała w istocie propozycję odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie aniżeli ta, która została przyjęta w zaskarżonym orzeczeniu. Powołane podstawy skargi już przy wstępnej ich ocenie wskazują, że skarga - w razie jej przyjęcia do rozpoznania - nie mogłaby zostać uwzględniona.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

aw

jw